

12.10.2018.

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
Hercegovačko-neretvanski kanton/županija
KANTONALNI/ŽUPANIJSKI SUD MOSTAR
Broj: 07 0 U 013487 16 U
Mostar, 03.10.2018.godine

Kantonalni/Županijski sud Mostar, i to sudija Savić Vesna, sa zapisničarem Džihom Zejnom, u upravnom sporu tužitelja Udruženje za borbu protiv korupcije Transparency International u BiH, Banja Luka, Gajeva 2, zastupan po predsjedavajućem Odbora direktora Đikić Emiru, protiv rješenja broj: IV-252/16 od 22.06.2016. godine, tuženog „Vodovod“ društvo za vodovod i kanalizaciju d.o.o. Mostar, ul. Mile Budaka 106, u upravnoj stvari pristupa informacijama, dana 03.10.2018. godine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Tužba tužitelja se uvažava, poništava se rješenje tuženog „Vodovod“ društvo za vodovod i kanalizaciju d.o.o. Mostar broj: IV-252/16 od 22.06.2016. godine i predmet vraća tuženom organu na ponovno rješavanje.

O zahtjevu tužitelja za naknadu troškova postupka odlučit će se u konačnoj odluci.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rješenjem tuženog, broj i datum navedeni u uvodu, odbijena je žalba Udruženja Transparency International BiH i odbija se pristup osobnim podacima koje se odnose na popis svih uposlenih u radnom odnosu, neovisno od vrste i trajanja ugovornog odnosa.

Protiv osporenog rješenja tuženog organa tužitelj je kod ovog suda pokrenuo upravni spor. Prema navodima tužbe tužilac smatra da tuženi nije pravilno primijenio odredbe Zakona o slobodi pristupa informacijama u FBiH u čijem članu 14. stav 3. je propisano da se u rješenju između ostalog mora da navede zakonski osnov za status izuzeća informacija uz navode članova ovog Zakona kao i sva materijalna pitanja koja su važna za odluku, a u konkretnom slučaju tuženi se samo pozvao na čl. 8. ovog zakona. Nadalje, nije obrazložio koje lične interese, koji se odnose na privatnost trećih lica, sadrži spisak zaposlenih te nije dokazao zašto je šteta da javnost sazna za imena i prezimena lica koja su zaposlena u ovom javnom preduzeću. Tužilac je mišljenja da tuženi nije razgraničio šta je informacija a šta lični interes, jer tužilac nije tražio tuđe lične informacije kao što je jmbg, broj tekućeg računa i adresa stanovanja, već informacije od javnog interesa koji nosi prevagu nad privatnim. Pored toga sve i da je tražio dostavu ličnih podataka (što nije traženo) dužnost kontrolora je da o tome obavijesti nosioca podataka koji može i odobriti davanje ličnih podataka, a u slučaju da ih ne odobri isti se mogu otkriti trećoj strani ako je to u javnom interesu.. U prilog navedenom je i čl. 17. stav 2. Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH. Pozivanje tuženog na Zakon o zaštiti ličnih podataka BiH je po mišljenju tužioca potpuno nepotrebno jer tužilac nije tražio tuđe

lične podatke nego informacije koje su u posjedu javnog preduzeća- spisak zaposlenih u javnom preduzeću što se ne može okarakterisati kao lični podatak. Predlaže da se tužba usvoji, poništi rješenje tuženog broj: IV-252/16 od 22.06.2016.godine i naloži da se tužiocu omogući slobodan pristup traženim informacijama, te da se tuženi obaveže na troškove upravnog spora- takse na tužbu i presudu.

U odgovoru na tužbu tuženi je dostavio spis predmeta, te istakao pored ostalog da smatra da je nesporno da ime i prezime konkretnog zaposlenika javnog preduzeća jesu osobni podaci definisani u čl. 3. Zakona o zaštiti osobnih podataka te da se na njih odnose osim odredbi Zakona o slobodi pristupa informacijama u FBiH i odredbe Zakona o zaštiti osobnih podataka, te predlaže da se tužba odbije kao neutemeljena.

Ispitujući zakonitost osporenog upravnog akta u granicama zahtjeva tužbe i u vezi sa razlozima tužbe sud je u smislu odredbe člana 34. stav 1. Zakona o upravnim sporovima („Sl. novine FBiH“, broj 9/05) odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

Iz dokaza predmetnog spisa proizlazi da je tužitelj dana 28.04.2016. godine podnio zahtjev tuženoj za dostavu informacija pored ostalih spisak svih zaposlenih u preduzeću koji su u radnom odnosu neovisno od vrste i trajanja ugovornog odnosa. S obzirom da tuženi organ nije odlučio po navedenom zahtjevu tužilac je podnio urgenciju 24.05.2016.godine a zatim i žalbu „zbog ćutanja uprave“ dana 17.06.2016.godine. Tuženi je rješenjem, koje se osporava ovom tužbom, br. IV-252/16 od 22.06.2016.godine odbio žalbu i odbio pristup osobnim podacima koje se odnose na popis svih uposlenih u radnom odnosu neovisno od vrste i trajanja ugovornog odnosa.

Osporeno rješenje tuženog doneseno je primjenom člana 14. i 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji Bosne i Hercegovine („Sl. novine Federacije BiH“, broj 32/01). Članom 4. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji Bosne i Hercegovine propisano je da svako fizičko ili pravno lice ima pravo pristupa informacijama koje su pod kontrolom javnog organa, a svaki javni organ ima odgovarajuću obavezu da te informacije saopšti. Pravo pristupa informacijama može biti ograničeno samo na način i pod uslovima utvrđenim ovim zakonom. Članom 5. istog Zakona propisano je da će tražena informacija biti utvrđena izuzetom od saopštenja na osnovu ocjene svakog pojedinačnog slučaja samo ako nadležni javni organ: pod 1) utvrdi izuzetak u smislu člana 6. 7. i 8. ovog zakona za cijelu ili dio informacije i 2) utvrdi, nakon obavljenog ispitivanja javnog interesa u smislu člana 9. ovog Zakona da saopštavanje informacije nije u javnom interesu. Članom 8. Zakona je propisano da nadležni javni organ utvrđuje izuzetak od saopštavanja tražene informacije, ako osnovano utvrdi da informacija uključuje lične interese koji se odnose na privatnost trećeg lica. Članom 25. stav 1. Zakona je propisano se s ciljem provedbe ovog Zakona, Zakon o upravi Federacije BiH („Sl. novine Federacije BiH“, broj 28/97), Zakon o upravnom postupku („Sl. novine Federacije BiH“, broj 2/98) i Zakon o upravnim sporovima („Sl. novine Federacije BiH“, broj 2/98) primjenjuju na sve javne organe u smislu ovog Zakona, osim ako ovim Zakonom nije drukčije određeno.

Sud smatra da informacija koju je tužitelj tražio od tužene zahtjevom od 28.4.2014. godine (spisak svih zaposlenih u preduzeću) nije informacija koja bi mogla biti izuzetom od saopštenja u skladu sa odredbom člana 5. Zakona. Takođe Sud smatra da tražena informacija ne predstavlja izuzetak u smislu odredbe člana 6. (izuzetak u vezi sa djelokrugom javnih organa), člana 7. (izuzetak u vezi s povjerljivim komercijalnim informacijama) i člana 8. Zakona (izuzetak kod zaštite privatnosti), a ni izuzetak u smislu odredbe člana 9. Zakona.

Sud smatra da je tužitelj imao pravo tražiti traženu informaciju u smislu odredbe člana 4. Zakona, a tužena nije imala ni jedan zakonski razlog da traženu informaciju utvrdi izuzetom od saopštenja.

Iz navedenog proizlazi da je tuženi u postupku donošenja osporenih akata pogrešno primijenio materijalno pravo-relevantne odredbe Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji BiH.

Na osnovu izloženog Sud je primjenom odredbe člana 36. stav 2., a u svezi sa članom 28. stav 4. Zakona o upravnim sporovima odlučio kao i izreci.

U ponovnom postupku tuženi će postupajući po uputama Suda koje proizlaze iz ove presude i donijeti novu i na zakonu zasnovanu odluku, imajući u vidu iznesene primjedbe ovog Suda, te će odlučiti o zahtjevu tužitelja za pristup informacijama od 28.04.2014. godine pravilnom primjenom odredaba Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji BiH i Zakona o upravnom postupku.

Sud je o zahtjevu tužitelja za naknadu troškova postupka odlučio na osnovu člana 397. stav 3. Zakona o parničnom postupku („Sl. novine Federacije BiH“, br. 53/03, 73/05 i 19/06), koji se Zakon primjenjuje i u postupku u upravnim sporovima shodno odredbi člana 55. Zakona o upravnim sporovima. Naime, odredbom člana 397. stav 3. ZPP-a je propisano da kad sud ukine odluku protiv koje je podnjet pravni lijek i predmet vrati na ponovno suđenje, ostavit će se da se o troškovima postupka povodom pravnog lijeka odluči u konačnoj odluci. Iz konkretne upravne stvari proizlazi da se kod tužitelja nisu stekli uslovi da mu se priznaju traženi troškovi postupka, jer u konkretnoj upravnoj stvari nije konačno riješen predmet spora, s obzirom da tuženi organ treba u ponovnom postupku donijeti novo rješenje.

Zapisničar
Džiho Zejna

Sudija
Savić Vesna

PRAVNA POUKA: Protiv ove presude se ne može izjaviti žalba.

2 2